

fundet, som Udskrivningen til Hærvæsenet, naar denne Udskrivning er meget omfattende, men Noget af det, der, som jeg troer, har ledet til den Opfattelse, som den ærede Minister mener, at Regjeringen staaer saa fast ved, er uden tvivl det, at han sammenblander to ganske forskellige Ting. Han siger: hvorledes vilde det kunne gaae an, naar noget Mandskab skulde komme ind med det 21de Aar, og noget først begyndte sin Tjenestetid senere? Dertil kunde jeg for det Første svare: Det vilde gaae an, som det nu gaaer an, da noget Mandskab kan, naar det vil, begynde sin Tjenestetid med det 18de eller 20de Aar, og Andre kunne udsætte det til det 25de Aar, thi det beroer jo paa Enhver, om han vil forlange Udsættelse eller begynde sin Tjeneste tidligere, end i Loven foreskrevet. Men det vil jeg ikke svare, jeg vil kun svare, at den Deel af Bestemmelsen, som angiver de Egenstaber, det Mandskab skal have, som skal medtages, og den Tid, som det skal være forpligtet til at være under Vaaben, er netop Krigsbestyrelsens Sag, om ogsaa Udskrivningsvæsenet og Udskrivningslovene blive særskilte. Krigsbestyrelsen siger: Vi have saameget Mandskab, vi maae have det i det Hele taget af den og den Besskaffenhed, vi maae have det saa og saa lang Tid til Dvælse, og forbeholde os desuden — hvilket jo ogsaa nu er Tilfældet —, uden nogen mellemliggende Lov at raade over det for hele den Tid, det er forpligtet til Linietjeneste. For den Tid, det hører til Krigsreserven, det vil sige for et vist Aaremaal — det er for Dieblivet 4 Aar, og det er den førstnævnte Tid ogsaa —, kan Krigsbestyrelsen, som jeg antager, ved en simpel Statsraadsbeslutning, kort sagt uden Lov, falde det under Vaaben, under den Forudsætning nemlig, at de nødvendige Betingelser ere tilstede; altsaa enten for en enkelt Dvælse, som Krigsreserven skal være underkastet, eller paa Grund af Krigsbeginnelser. Med Hensyn til Forstærkningen kan der være Bestemmelser af lignende Art. Den hele Mængde af Mandskab, som i paakommende Indkaldelsestilfælde skal staae paa rede Haand for Krigshæren, kan være bestemt, det er Altsammen Fællesanliggender, det angaaer kun Forudsætningerne for Udskrivningen,

men det, som udgjør selve Udskrivningen, det er derimod, ved hvilke Midler det behørigte Antal Mandskab af denne Besskaffenhed bringes tilveie. Det, som jeg siger bør, — og jeg er overbevist om, at man ved moden Overveelse vil komme til den Anerkjendelse, at det er til Nytte, — og for at undgaae alle Prægravationsklager ogsaa maa overlades til hver enkelt Landsdeel at bestemme, det er, om Mandskabet skal staffles tilveie derved, at der kun paalægges det en 8-aarig Tjenestetid, eller om der skal paalægges det en 12-aarig eller en 16-aarig Tjenesteforpligtelse; naar kun det behørigte Mandskab er tilstede, saa kan det jo være Krigsbestyrelsen aldeles ligegyldigt. Krigsbestyrelsen kan sige: Vi kunne ikke i Hæren bruge en Mand, som er over 35 Aar; saa maa der staffles Mandskab tilveie, som er under 35 Aar. Krigsbestyrelsen kan sige: Vi kunne være tjente med Mandskab, der er ældre; saa kan det staffles tilveie, men, naar Krigsbestyrelsen har sat Aldersbegrænsningen for det yngste Mandskab til f. Ex. 22 Aar og for det ældste til f. Ex. 35, saa kan Krigsbestyrelsen, naar det hele Mandskab staffles tilveie indenfor disse to Grændser, og det bestaaer af indsoedte Folk, Danske, Slesvigere eller Holstenere, ikke have Noget imod, hvis, som man jo kunde tænke sig, den ene Landsdeel staffede det tilveie alene af 25-aarige og den anden kun af 28-aarige, det kunde umuligt være Noget, som kunde have nogen skadelig Indflydelse paa Krigsvæsenet. Det er kun Udskrivningsforudsætningerne, den Deel, som bestemmer, hvor stor Hæren skal være, hvilke Classer den skal være inddeelt i, hvilken Tjenesteforpligtelse der skal paahvile hver enkelt Klasse, hvor gammelt Mandskab der kan modtages i hver enkelt Klasse, der ubelukkende vedrøre Krigsvæsenet og altsaa Fællesforordningen, hvorimod, naar alt dette er bestemt, det, hvorledes Mandskabet skal tilveiebringes, efter alle de Forhold, som nu bestaae, maa overlades til de enkelte Statsdele, fordi deres Grundforskjellighed vil gjøre, at de ville og maae staffle Mandskabet tilveie paa forskellige Maader; dersom der ikke enten skal opstaae en almindelig Misforholdelse, eller enkelte Landsdele skulle ansee sig prægraverede derved, at de Methoder, som have tilfredsstillt den ene